

“เด็กใหม่แน่” หันไปดูสิ” ซอนนี่พูดขณะสอดตัวเข้าไปนั่งในม้านั่งยาวพนักสูงตัวใหญ่ที่เรามักถือเป็นโต๊ะของเราทุกครั้งที่มากินอาหารโรงเรียนที่ห้องรับประทานอาหาร (คำแปลคือ โรงอาหารแบบมีระดับของโรงเรียนนะ)

“เศร้านะนะ คู่แฝด เศร้าชะมัด” เสียงของแอรินเหมือนเสียงซอนี่ เบียบ เธอกับซอนนี่เป็นพวกมีจิตใจเชื่อมโยงถึงกันซึ่งทำให้ทั้งคู่เหมือนกันอย่างประหลาด ก็เพราะอย่างนี้แหละเราถึงตั้งฉายาให้พวกเธอว่า “คู่แฝด” แม้ว่าซอนนี่จะเป็นคนอเมริกันเชื้อสายจาเมกาจากคอนเนตทิคัตต์ผู้มีผิวสีกาแพ่ในส่วนแอรินเป็นสาวผิวขาว ตาสีฟ้า ผมสีบลอนด์ จากโอคลาโฮมาก็ตาม

“โซคดีนะ ที่หล่อนเป็นเพื่อนร่วมห้องของซาร่าห์ ฟรีเบิร์ด” เดเมียนพยักพเปิดไปทางเด็กสาวร่างเล็กผู้มีผมดำขลับซึ่งกำลังทำหน้าที่เลอหลาตามประสาเด็กใหม่ไปรอบๆห้องอาหาร สายตาชัดเจนด้านแพชั่นอันเหี้ยมคมของเขากำลังมองสำรวจเด็กสาวทั้งสองและเครื่องแต่งกายของพวกเธอ... ตั้งแต่รองเท้าไปจนถึงต่างหู...ด้วยการเหลือบมองเพียงปราดเดียว “เห็นชัดเลยว่ารสนิยมด้านแฟชั่นของหล่อนดีกว่าของซาร่าห์ ถึงจะเจอความกดดันจากการถูกระบายรอยและการย้ายโรงเรียนก็เถอะ บางทีหล่อนอาจจะช่วยซาร่าห์ให้หายจากโรคมะเร็งจิตปฏิบัติต่อรองเท้าอัปลักษณ์ที่สุดสลดของเจ้าตัวก็ได้”

“เดเมียน” ซอนนี่เอ่ย “เอาอีกแล้วนะ เธอกำลังจะทำให้ฉัน...”

“...ประสาทกินเพราะประมวลศัพท์บ่าบอไม่รู้จักของเธอ” แอรินต่อประโยคให้อีกฝ่าย

เดเมียนทำจมูกย่น ท่าทางเขาดูขุ่นเคือง ยโส และดูเกียะยิ่งกว่าที่เคยเป็น (แม้ว่าเขาจะเป็นเกย์เต็มที่อยู่แล้วก็ตาม) “ถ้าประมวลศัพท์ของเธอไม่ได้ น่าอเนจอนาถนักละก็ เธอคงไม่ต้องหอบดิกชันนารีติดตัวไปทั่วเพื่อจะตามฉันให้ทันหรอก”

คูแฝดหรีตามองเขาและสุดท้ายใจเข้าเพื่อจะเริ่มการจู่โจมครั้งใหม่ แต่โชคดีที่เพื่อนร่วมห้องของฉันขัดจังหวะขึ้นเสียก่อน ด้วยสำเนียงโอคลาโฮมาชัดแจ๋วของเธอ สตีวี เร ให้นิยามศัพท์ทั้งสองคำด้วยเสียงขึ้นจมูก ราวกับเธอกำลังบอกความหมายในการแข่งขันสะกดคำ “ปฏิพัทธ์ คือความชอบโดยธรรมชาติซึ่งมักจะรุนแรง ส่วนน่าอเนจอนาถก็หมายถึง ย่ำแย่อย่างที่สุดเอาละ ที่นี้พวกเธอจะเลิกทะเลาะกันแล้วทำตัวดีๆ ได้หรือยัง พวกเธอก็รู้ว่าใกล้เคียงได้เวลานัดพบผู้ปกครองแล้ว และเราก็ไม่ควรทำตัวเหมือนพวกตืดตองตอนที่พ่อแม่เรามาถึงนะ”

“โอ้ย บ้าซะมัด” ฉันพูด “ฉันลืมเรื่องวันนัดพบผู้ปกครองไปซะสนิทเลย”

เดเมียนครางพร้อมทั้งพุบหน้าลงกับโต๊ะ เสียงโขกดังไม่ใช่น้อย “ฉันก็ลืมสนิทเลยเหมือนกัน” พวกเราทั้งสี่มองเขาด้วยสายตาเห็นใจ พ่อแม่ของเดเมียนไม่ว่าอะไรเลยที่เขาถูกประท้วงรื้อย ต้องย้ายเข้ามาอยู่ที่เคหาสน์รัตติกาล และเริ่มกระบวนการวิวัฒน์ซึ่งอาจเปลี่ยนเขาไปเป็นแวมไพร์ หรือในกรณีที่ร่างกายของเขาไม่ตอบรับการเปลี่ยนสภาพก็ทำให้เขาต้องตาย แต่พวกเขากลับรับไม่ได้ที่ลูกชายเป็นเกย์

อย่างน้อยที่สุดพ่อแม่ของเดเมียนก็ยังยอมรับอะไรบางอย่างในตัวเขาละนะ ส่วนแม่ของฉันกับจอร์จัน เฮฟเฟอร์-สามีคนปัจจุบัน หรือพ่อเลี้ยงซังกะบิวขของฉันนะ ไม่ชอบอะไรในตัวฉันเลยสักอย่างเดียว

“ผู้ปกครองของฉันไม่มาหรอก พวกเขามากันแล้วเมื่อเดือนก่อน เดือนนี้พวกเขายุ่งจัดนะ”

“คูแฝด เราได้พิสูจน์ความเป็นคูแฝดของเราอีกครั้งแล้วนะ” แอรินพูด

“ผู้ปกครองของฉันส่งอีเมลมาหา พวกเขาก็ไม่มาเหมือนกัน เพราะสองคนตัดสินใจจะลงเรือสำราญช่วงเทศกาลขอบคุณพระเจ้าล่องไปอะแลสกากับ บ้าเอเลนและลูโลเออร์ ลอยด์ อะไรกีช่างเหอะ” เธอยกไหล่ ดูไม่อนุสารร้อนใจพอๆ กับตอนที่พ่อแม่ของเธอไม่ได้มา

“เฮ้ เดเมียน บางทีพ่อกับแม่เธออาจจะไม่มาเหมือนกันก็ได้” สตีวี เรพูดพร้อมทั้งส่งยิ้มให้แวบหนึ่ง

เขาถอนหายใจ “พวกเขาต้องมาอยู่แล้ว เดือนนี้เป็นเดือนเกิดของฉัน พวกเขาจะเอาของขวัญมาให้”

“ฟังดูก็ไม่น่าจะเลวร้ายอะไรนี่” ฉันพูด “เห็นเธอบ่นอยู่ว่าอยากได้สมุดวาดรูปเล่มใหม่ไม่ใช่หรือ”

“พวกเขาไม่มีทางให้สมุดวาดรูปฉันหรอก” เขาบอก “ปีที่แล้วฉันขอขาดังกระดานวาดรูป แต่พวกเขาปล่อยให้อุปกรณ์เดินป่าแล้วก็สมัครสมาชิกนิตยสาร สปอร์ตอิลลัสเตรเต็ดให้ฉัน”

“อ้อใช่!” ซอนี่กับแอรินร้องออกมาพร้อมกัน ส่วนฉันกับสตีวี เร ย่นจมูกและส่งเสียงแสดงความเห็นใจ

เดเมียนหันมาทางฉัน คงอยากจะเปลี่ยนเรื่องคุยแหยงๆ “นี่จะเป็นการพบผู้ปกครองครั้งแรกของเธอใช่ไหม เธอว่ามันจะเป็นยังไงหรือ”

“ฝันร้ายนะสิ” ฉันถอนหายใจ “ฝันร้ายสุดๆ ของแท้และแน่นอนเลยล่ะ”

“โซอี้ ฉันตั้งใจจะพาเพื่อนร่วมห้องคนใหม่ของฉันมาเจอเธอ ไตแอนนา นี่คือโซอี้ เรดเบิร์ด หัวหน้ากลุ่มบุตริแห่งความมืดจ่ะ”

ด้วยความดีใจที่ได้เปลี่ยนเรื่องและไม่ต้องพูดถึงผู้ปกครองอันน่าสะพรึงกลัวของตัวเองอีก ฉันเงยหน้าขึ้นมองพร้อมทั้งส่งยิ้มให้เมื่อได้ยินเสียงอ้อมอ้อมกล้าๆ กลัวๆ ของซาร่าห์

“ว้าว ใช่ว่าจริงๆ ด้วย!” เด็กใหม่โผล่ออกมามาก่อนที่ฉันจะหันได้เอ่ยทักด้วยซ้ำ แล้วก็เหมือนเคย คือเธอกำลังจับจ้องหน้าผากของฉันทั้งใบหน้าแดงแจ๋ “ฉันหมายถึง เอ่อ...ขอโทษนะ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะหยาบคายหรืออะไรเลย...” เธอเงยไป สีหน้าดูจ้อยสนิท

“ไม่เป็นไรหรอก ไซ้แล้ว จริงๆนั้นแหละ รอยประทับของฉันทันทีเต็มแล้วก็ขยายเพิ่มขึ้นด้วย” ฉันทยังคงส่งยิ้มให้ พยายามจะทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น แม้ฉันทจะเกลียดเข้าไปไส้ที่ตัวเองดูจะกลายเป็นจุดขายของรายการโชว์ตัวประหลาดอีกครั้งแล้ว

โชคดีที่สุดที่วี เร พุดแทรกขึ้นก่อนที่การจับจ้องของไดแอนาและเสียงบงันของฉันทจะยิ่งสร้างความอึดอัดมากไปกว่านี้

“ไซ้ ไซ้ได้รอยสักเป็นลายเกลียวสุดเท่บนไบหน้าเรื่อยลงไปถึงบ่าทั้งสองข้างตอนที่เขาไปช่วยชีวิตแฟนเก่าจากวิญญานแวมไพร์น่าเกลียดน่ากลัวกลุ่มหนึ่งนะ” สตีวี เร พุดด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ซาว์ท์ก็บอกฉันแบบนั้นเหมือนกัน” ไดแอนาพุดไม่เต็มเสียง “เพียงแต่มันฟังดูเหลือเชื่อซะจน เอ้อ ฉันท เอ่อ...”

“ก่อนหน้านั้นเธอไม่เชื่อไซ้ใหม่ล่ะ” เดเมียนช่วยต่อให้

“ไซ้ โทษทีนะ” เธอทวนคำซ้ำ พลังทำมือยุกยิกและแคะเล็บมือตัวเองเล่น

“เฮ้ ไม่ต้องคิดมากหรอกน่า” ฉันทค่อยๆ คลี่ยิ้มที่ดูน่าเชื่อพอควรออกมาจนได้ “บางทีฉันทก็ยังว่ามันดูพิลึกเลย ทั้งที่ฉันทก็อยู่ที่นั่นแท้ๆ”

“แล้วก็จัดการซะอยู่หมัด” สตีวี เร พุด

ฉันทมองเธอด้วยสายตาสื่อความนัยว่าที่พุดนั้นไม่ได้ช่วยอะไรกันเลย แต่เธอก็ทำไม่รู้ไม่ชี้ ไซ้ วันหนึ่งฉันทอาจได้เป็นประมุขหญิงของคนพวกนี้ แต่ก็คงไม่ถึงกับเป็นเจ้านายของเพื่อนหรอก

“ยังไงก็เถอะ ตอนแรกทุกอย่างที่นี้อาจดูแปลกๆอยู่สักหน่อย แต่มันก็จะดีขึ้น” ฉันทบอกเด็กใหม่

“ขอบคุณนะ” เธอพุดด้วยน้ำเสียงอบอุ่นจากใจ

“เอาละ เราไปกันดีกว่า ฉันทจะได้พาไดแอนาไปดูว่าเธอจะต้องเรียนคาบห้าที่ห้องไหน” ซาว์ท์พุด ก่อนจะทำให้ฉันทอายสุดขีดด้วยการแสดงท่าทางชิงชังและเป็นพิธีรีตองขึ้นมา แถมยังแสดงความเคารพฉันทด้วยท่าแสดง ความเคารพแบบดั้งเดิมของแวมไพร์ นั่นคือกำหมัดข้างหนึ่งขึ้นทาบตรงหัวใจ และค้อมศีรษะลง จากนั้นก็ผลไป

“ฉันไม่ชอบเลยจริงๆ เวลาพวกเขาทำแบบนี้แหละ” ฉันบ่นอุบ เขี่ย
สลัดตัวเองไปกลาง

“ฉันว่าก็ได้ออก” สตีวี เร พูด

“เธอสมควรได้รับความเคารพนะ” เดเมียนพูดด้วยลุ่มเสียงเหมือน
ครูในโรงเรียน “เธอเป็นนักเรียนฟอร์มสามเพียงผู้เดียวที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็น
ผู้นำกลุ่มบุตรีแห่งความมืด และเป็นนักเรียนเตรียมหรือแวมไพร์เพียงผู้เดียว
ในประวัติศาสตร์ที่ดูจะมีสัมผัสเชื่อมโยงกับธาตุครบทั้งห้าธาตุ”

“ยอมรับเถอะ ซี” ซอนนี่พูดไปเคี้ยวสลัดไปพร้อมกับใช้ส้อมของเธอ
ชี้มาที่ฉัน

“เธอน่ะพิเศษ” แอรินจบประโยคให้ซอนนี่ (เหมือนเคย)

นักเรียนฟอร์มสามคือคำที่เคหาสน์รัตติกาลใช้เรียกนักเรียนปีหนึ่ง
ดังนั้นนักเรียนฟอร์มสี่ก็คือนักเรียนชั้นปีสอง เป็นต้น และแน่ละ ฉันคือ
นักเรียนฟอร์มสามเพียงผู้เดียวที่จะได้เป็นหัวหน้ากลุ่มบุตรีแห่งความมืด
โชคดีชะมัด

“พูดถึงเรื่องบุตรีแห่งความมืด” ซอนนี่พูด “เธอตัดสินใจได้หรือยังว่า
อยากให้อะไรใหม่ในการรับสมาชิกเป็นยังไง”

ฉันข่มความต้องการที่จะแผดเสียงแหลมออกไปว่า *โอ๊ย ยิ่งเลย*
ฉันยังไม่อยากเชื่อด้วยซ้ำว่าฉันต้องรับผิดชอบเรื่องนี้! แต่ฉันก็แค่สายตึระะ
และตัดสินใจ... ด้วยสิ่งซึ่งฉันหวังว่าจะเป็นไหวพริบอันชาญฉลาด...ว่าจะ
กดดันพวกเขากลับไปบ้าง

“ยิ่งเลย ฉันยังไม่รู้เลยว่าอะไรใหม่ควรจะมื่อะไรบ้าง อันที่จริง ฉัน
ก็หวังจะให้พวกเธอช่วยอยู่เหมือนกัน ว่าแต่พวกเธอมีความคิดอะไรวางใหม่
ล่ะ”

เป็นอย่างที่ผมคาดไว้ไม่ผิด ทั้งสี่คนต่างนั่งกันเงียบ ฉันกำลังอ้าปาก
จะขอบคุณพวกเขาอย่างมากมายที่ไม่ยอมพูดยอมจากกันแบบนี้ แต่ก็ได้ยิน
เสียงอันเปี่ยมพลังของประมุขหญิงของเราดังออกมาจากระบบอินเทอร์คอม
ภายในโรงเรียนเสียก่อน ชั่ววินาทีหนึ่งฉันดีใจมากที่ถูกขัดจังหวะ แต่พอรู้ตัว
ว่าเธอกำลังพูดอะไรที่อึ้งใจของฉันก็เริ่มบิดเกร็ง

พี. ซี. แคสตัน และคริสติน แคสตัน

“นักเรียนและอาจารย์ทุกท่าน ขอเชิญมาพร้อมกันที่ห้องโถงรับรอง
ตอนนี้ได้เวลานัดพบผู้ปกครองประจำเดือนนี้แล้ว”

เฮ้อ กรรม

“สตีวี! เร! สตีวี! เร! โอ พระเจ้า แม่คิดถึงลูกเหลือเกิน!”

“แม่จ๋า!” สตีวี เร ตะโกนออกมาและโผล่เข้าหาอ้อมแขนของสตีวีที่มี
รูปร่างหน้าตาเหมือนเธอเป๊ะ เพียงแต่หนักกว่าสักห้าสิบปอนด์และแก่กว่า
สักยี่สิบกว่าปี

เดเมียนกับฉันยืนกันอย่างเก้ๆกังๆ ทันทีที่ก้าวเข้าไปในห้องโถงรับรอง
ซึ่งตอนนี้เต็มไปด้วยบรรดามนุษย์ผู้ปกครองหน้าตากระอักกระอ่วน มนุษย์
พี่น้องไม่กี่คน นักเรียนเตรียมกลุ่มหนึ่ง และมีอาจารย์แวมไพร์ของเราอีก
หลายคน

“โอ๊ะ พ่อแม่ฉันก็มาด้วย” เดเมียนพูดพร้อมกับถอนใจ “คงต้อง
จัดการให้จบๆไปเลยดีกว่า แล้วเจอกันนะ”

“แล้วเจอกัน” ฉันพิมพ์และมองดูเขาเดินไปสมทบกับคนสองคนที่
ดูแล้วแสนจะปกติธรรมดาซึ่งหอบห่อของขวัญมาด้วย แม่ของเขาสวมกอด
เขาแค่เดี๋ยวเดียว ส่วนพ่อจับมือกับเขาในแบบลูกผู้ชายเต็มร้อย เดเมียน
หน้าซีดและท่าทางจะกดดันมาก

ฉันเดินตรงไปยังโต๊ะตัวยาวปูผ้าลินินซึ่งตั้งเต็มไปด้วยตลอดความยาว
ผนังด้านหนึ่ง บนโต๊ะเต็มไปด้วยซีสราคาแพง บาร์บีคิวเนื้อสัตว์ ขนมหวาน
กาแฟ ชา และไวน์ ฉันมาอยู่ที่เคาสร์นรัตติกาลได้หนึ่งเดือนแล้ว แต่ก็ยัง
รู้สึกตกใจเล็กน้อยอยู่ที่เห็นที่นี่มีไวน์ไว้บริการอย่างพร้อมเพรียงพร้อม เหตุผลหนึ่ง
ที่เป็นอย่างนั้นก็เข้าใจได้ง่ายมาก เพราะโรงเรียนนี้ทำตามแบบอย่างของเคาสร์น
รัตติกาลในยุโรปนั่นเอง ดูเหมือนว่าในยุโรปจะดื่มไวน์กับอาหารแบบเดียวกับ
ที่เรารู้จักหรือได้กับอาหารที่นี่ ฉะนั้นมันจึงไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร
ขณะที่อีกเหตุผลหนึ่งเป็นข้อเท็จจริงทางพันธุศาสตร์ ที่ว่าแวมไพร์ไม่มีทางเมา
นักเรียนเตรียมทั้งหลายอาจมีบ้างเพียงเล็กน้อย (อย่างน้อยก็เวลาที่ดื่ม
แอลกอฮอล์ แต่โชคไม่ดีที่เลือดนี้ถือเป็นคนละประเด็นไปเลย) ดังนั้นไวน์

จึงไม่ใช่เรื่องใหญ่โตสำหรับที่นี่จริงๆ แต่ฉันก็คิดว่ามันคงน่าสนใจไม่น้อยทีเดียวถ้าได้เห็นว่าบรรดาผู้ปกครองชาวโอคลาโฮมาจะมีปฏิกิริยาอย่างไรที่มาเจอเครื่องดื่มมีนเมาในโรงเรียน

“แม่จ๋า! แม่ต้องเจอเพื่อนร่วมห้องของหนูนะ จำที่หนูเล่าเรื่องของเธอให้แม่ฟังได้ไหม นี่คือไซ้อี เรดเบิร์ต ค่ะ ไซ้อี นี่แม่ของฉันล่ะ”

“ลัสดี้ค่ะ คุณนายจอห์นสัน ยินดีที่ได้พบคุณค่ะ” ฉันพูดอย่างสุภาพ

“โอ ไซ้อี! ดีใจมากเลยล่ะที่ได้เจอหนู! แล้วก็ โอ๊ย ตายจริง! รอยประทับของหนูสวยเหมือนกับที่สตี้ว์บอกเลยละ” เธอทำให้ฉันประหลาดใจด้วยการสวมกอดฉันอย่างอ่อนโยนประสาคุณแม่พร้อมทั้งกระซิบบว่า “ฉันดีใจนะที่หนูช่วยดูแลสตี้ว์ เร ของฉัน ฉันเป็นห่วงเขาจริงๆ”

ฉันกระซิบวงแขนที่กอดเธอและกระซิบบว่า “ไม่มีปัญหาค่ะ คุณนายจอห์นสัน สตี้ว์ เร เป็นเพื่อนรักของหนู” และแม้ว่าฉันจะไม่มีทางเป็นจริงได้ แต่ฉันก็นึกหวังขึ้นมาทันใดว่าอยากให้แม่เข้ามาสวมกอดและเป็นห่วงเป็นใยฉันเหมือนอย่างที่คุณนายจอห์นสันเป็นห่วงลูกสาวของเธอบ้าง

“แม่จ๋า แม่เอาคุกกี้ช็อกโกแลตชิปมาให้หนูหรือเปล่า” สตี้ว์ เร ถาม

“เอามาจ้ะ ลูกรัก แม่เอามา แต่แม่เพิ่งนึกได้ว่าแม่ทิ้งมันไว้ในรถ”

แม่ของสตี้ว์ เร พูดด้วยสำเนียงโอ๊กี่ขึ้นจมูกเหมือนกับสำเนียงของลูกสาวเบ๊ะ “ลูกออกไปกับแม่แล้วช่วยถือเข้ามาดิใหม่จ้ะ คราวนี้แม่ทำมากขึ้นเป็นพิเศษเพื่อเพื่อนๆ ของลูกด้วยนะ” เธอยิ้มให้ฉันอย่างอ่อนโยน “หนูจะออกไปกับเราด้วยก็ได้นะจ้ะ ไซ้อี”

“ไซ้อี”

ฉันได้ยินเสียงคนเรียกชื่อฉันที่เปล่งออกมาดูดังเสียงสะท้อนเย็นยะเยือกของน้ำเสียงอันอบอุ่นอ่อนโยนของคุณนายจอห์นสัน จากนั้นมองเลยไหล่เธอไปและเห็นว่าแม่ของฉันกับจอห์นกำลังเดินเข้ามาในโรง หัวใจฉันหล่นตุบลงไปอยู่ในห้อง แม่พาเขามาด้วย ทำไมแม่ถึงไม่มาคนเดียวเพื่อให้เราได้คุยกันตามลำพังบ้างสักครั้ง แต่ฉันรู้คำตอบนั้นอยู่แล้ว เขาไม่มีทางยอมหรอก และถ้าเขาไม่ยอมก็แปลว่าแม่จะไม่ทำอย่างนั้น จบข่าว ปิดประเด็นตั้งแต่แต่งงานกับจอห์น เฮฟเฟอร์ แม่ฉันก็ไม่ต้องกังวลเรื่องเงินทองอีกเลย

แม่อาศัยอยู่ในบ้านหลังอภิมหามหิม่าที่ตั้งอยู่ในแถบชานเมืองอันเงียบสงบ แม่ขึ้นอาสาทำงานในสมาคมผู้ปกครองและครู แม่อุทิศตัวทำงานให้โบสถ์อย่างเต็มที่ แต่ช่วงสามปีหลังที่แม่ได้มีชีวิตคู่อัน “สมบูรณ์แบบ” แม่กลับสูญเสียความเป็นตัวของตัวเองไปจนหมดไม่เหลือเหลือ

“ขอโทษนะคะ คุณนายจอร์ห์นสัน หนูเห็นพ่อแม่ของหนูแล้วละคะ หนูต้องไปแล้วล่ะ”

“อู๊ย หนูจำ ฉันก็อยากเจอคุณพ่อคุณแม่ของหนูนะจ๊ะ” แล้วคุณนายจอร์ห์นสันก็หันไปหาพ่อแม่ของฉันพร้อมด้วยรอยยิ้ม อย่างกับว่าเราอยู่ในงานเลี้ยงโรงเรียนมัธยมทั่วไปนั่นแหละ

สตีวี เร มองหน้าฉัน และฉันก็มองหน้าเธอ *ขอโทษนะ* ฉันทำปากมูบมิบบอกเธอ คือว่าฉันก็ไม่แน่ใจเต็มร้อยหรอกนะว่าจะมีเรื่องแยๆเกิดขึ้น แต่พอเห็นพ่อแม่ซึ่งกะบ๊วยของฉันเดินใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ราวกับตัวเองเป็นนายพลผู้เยี่ยมไปด้วยฮอร์โมนเพศชายซึ่งกำลังคุมทัพเชลยศึกเดินทางไกลแบบนี้ ฉันก็คิดว่ามันอาจจะมีโอกาสไม่น้อยที่เหตุการณ์จะกลายเป็นฝันร้าย แต่แล้วหัวใจของฉันก็ลอยขึ้นมาจากท้องและทุกอย่างก็พลันดีขึ้นอย่างมากเมื่อคนที่ฉันชื่นชอบที่สุดในโลกก้าวเข้ามาเจอหน้าจอร์ห์นสันมาและอ้าแขนออกรับฉัน

“ยาย!”

ยายโอบฉันไว้ในอ้อมกอดอวลกลิ่นดอกลาเวนเดอร์หอมชื่นใจที่ตามติดยายไปไหนๆ ด้วยเสมอ ราวกับยายพกพาไว้ดอกลาเวนเดอร์แสนสวยส่วนหนึ่งติดตัวไปด้วยทุกที่อย่างนั้นแหละ

“โอ นาน้อยโซอี้!” ยายกอดฉันเสียแน่น “ยายคิดถึงหลานตลอดเลย อู-เว-จี อ่า-เก-ฮู-จา”

ฉันยิ้มทั้งหน้าตา รู้สึกขอบใจเหลือเกินที่ได้ยินถ้อยคำอันคุ้นหูในภาษาเซอร์กีย์ซึ่งแปลว่าลูกสาว เพราะมันหมายถึงความปลอดภัย ความรัก และการยอมรับอย่างไม่มีเงื่อนไข ซึ่งเป็นสิ่งที่ฉันไม่เคยสัมผัสได้ในบ้านของตัวเองเลยตลอดสามปีที่ผ่านมา เป็นสิ่งที่ฉันจะพบเจอก็แต่ที่ไร่ของยายในช่วงก่อนที่ฉันจะมาเคหาสน์รัตติกาล

“หนูก็คิดถึงยายเหมือนกันค่ะ หนูดีใจจังที่ยายมา!”

“คุณคือยายของโซอีสินะคะ” คุณนายจอร์ห์นสันพูดเมื่อเราคลายอ้อมกอดออกจากกันแล้ว “ดีจริงค่ะที่ได้พบคุณ คุณมีหลานสาวที่น่ารักมากนะคะ”

ยายยิ้มอย่างอบอุ่นและกำลังจะเอ่ยตอบ แต่ถูกจอร์ห์นสันขัดขึ้นเสียก่อนด้วยน้ำเสียงยิงยโสตามปกติวิสัย

“อ้อ อันที่จริง นั่นคงเป็นลูกสาวของเราเองแหละครับที่คุณชมอยู่”

ราวกับถึงคิวพูดของภรรยาผู้อยู่ที่ตึกอถันตีสามี่ แม่ของฉันแอบออกมาได้ในที่สุด “โซ๊ะ เราคือพ่อแม่ของโซอี ฉันชื่อลินดา เฮฟเฟอร์ นี่สามี่ของฉันจอร์ห์น แล้วก็แม่ของฉัน ซิลเวีย เรต...” จากนั้น ขณะกำลังเอ่ยแนะนำตัวอย่างแสนจะสุภาพอยู่นั่นเอง แม่ก็อุตส่าห์มองมาที่ฉันจริงๆ และเสียงของแม่ก็กลายเป็นเสียงหอบเฮือกขึ้นมากลางคัน

ฉันผื่นใบหน้าให้แฉะแฉะ แต่มันกลับร้อนผ่าวและแข็งโป๊ก เหมือนกับถูกเททับด้วยปูนปลาสเตอร์และเอาไปวางฝั่งไว้กลางแดดในฤดูร้อน และต้องแตกร้าวเป็นเสียงๆ แน่นอนหากฉันไม่ระวัง

“หวัดดีค่ะ แม่”

“พระเจ้าช่วยด้วยเถอะ ลูกไปทำอะไรกับรอยประทับนั้นล่ะ” แม่พูดคำว่า *รอยประทับ* เหมือนเวลาพูดคำว่ามะเร็งหรือพวกเฒ่าหัวงูอย่างนั้นแหละ

“เธอช่วยชีวิตหนู่มุ่มน้อยคนหนึ่งไว้และสร้างสัมพันธ์กับชาติต่างๆ ที่องค์เควีรประทานให้ นิกซ์จึงแต่งแต้มรอยประทับให้เธอหลายจุดเพื่อเป็นการตอบแทน ซึ่งจัดว่าพิเศษทีเดียวสำหรับนักเรียนเตรียม” เนเฟอเร็ตกล่าวด้วยน้ำเสียงพลีวุ่นดุจดั่งเสียงดนตรีขณะที่เธอเดินมาอย่างกลุ่มเล็ก ๆ อันน่าอัศจรรย์ของเรา พร้อมทั้งยื่นมือไปให้พ่อเลี้ยงซึ่งกะบิวขของฉัน เนเฟอเร็ตมีลักษณะดังเช่นที่แวมไพร์เต็มตัวส่วนใหญ่เป็น นั่นคือสมบุรณ์แบบจรรยาที่ เธอมีรูปร่างสูง ผมสีน้ำตาลอมแดงเข้มเป็นลอนยาว และดวงตากลมรีสีฟ้าใสที่มีโทนสีแปลกตาเหมือนสีเขียวของมอสส์ เธอเคลื่อนไหวด้วยท่วงท่างามสง่าและด้วยความมั่นใจที่ดูอย่างไรก็มีใช้ท่าทางของมนุษย์ อีกทั้งผิวพรรณของเธอก็กางกระจ่างจนดูเหมือนมีใครเปิดไฟสว่างจากภายในตัวเธอ วันนั้นเธอสวม

ชุดสูทผ้าไหมสีน้ำเงินเข้มเป็นมันเงากับต่างหูเงินที่มีลวดลายเหมือนกันห้อย (อันหมายถึงวิถีแห่งเทวี แต่ก็เชื่อว่าผู้ปกครองส่วนใหญ่จะรู้เรื่องนี้) ตรงเหนือหน้าอกข้างซ้ายของเธอมือรูปเทวีคู่มือทั้งสองซึ่งปักด้วยด้ายเงิน เช่นเดียวกับบนหน้าอกเสื้อของอาจารย์ท่านอื่นๆ รอยยิ้มของเธอก็ชวนให้ตะลึง “คุณเฮฟเฟอร์ ฉันคือเนเฟอร์ติ เป็นประมุขหญิงแห่งเคทาส์รัตติกาล แต่คงง่ายกว่าถ้าคุณจะคิดว่าฉันคืออาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนมัธยมทั่วไป ขอคุณนะค่ะที่คุณมาในคืนนี้พบผู้ปกครอง”

ฉันมองออกว่าเขาจับมือเธอเพราะไม่ทันตั้งตัว ฉันมั่นใจว่าเขาคงไม่ยอมจับแน่นหากเมื่อไหร่ที่ไม่โผล่เข้ามาอย่างกะทันหัน เนเฟอร์ติเขยามีมือจอบอันอย่างรวดเร็ว ก่อนจะหันมาหาแม่ฉัน

“คุณนายเฮฟเฟอร์ เป็นเรื่องน่ายินดีเหลือเกินค่ะที่ได้พบคุณแม่ของโซอี้ เราดีใจมากที่เธอเข้าเป็นสมาชิกของเคทาส์รัตติกาล”

“อ้อ เอ่อ ขอขอบคุณค่ะ!” แม่ของฉันพูด สยบลงอย่างเห็นได้ชัดต่อความงามและเสน่ห์ของเนเฟอร์ติ

เมื่อเนเฟอร์ติทักทายยายของฉัน รอยยิ้มของเธอกว้างขึ้นและดูจะเป็นมากกว่าแค่การแสดงมารยาท ฉันสังเกตเห็นว่าทั้งสองจับมือกันด้วยรูปแบบธรรมเนียมการทักทายของแวมไพร์ นั่นคือจับที่ข้อแขนของอีกฝ่ายหนึ่ง

“ซิลเวีย เรดเบิร์ต ยินดีเสมอที่ได้พบคุณ”

“เนเฟอร์ติ ใจฉันก็ปลื้มเช่นกันที่ได้พบคุณ และฉันขอขอบคุณที่คุณทำตามคำปฏิญาณที่จะดูแลหลานสาวของฉัน”

“มันเป็นคำปฏิญาณที่รักษาได้โดยไม่เป็นภาระแต่อย่างใดค่ะ โซอี้เป็นเด็กสาวที่พิเศษจริงๆ” ตอนนั้นเนเฟอร์ติแผ่รอยยิ้มอันอบอุ่นมาให้ฉันด้วยอีกคน จากนั้นเธอก็หันไปหาสตีวี เร และแม่ “นี่คือเพื่อนร่วมห้องของโซอี้ สตีวี เร จอบันสนั่น กับคุณแม่ของเธอค่ะ ฉันได้ยินว่าเด็กสองคนนี้แทบจะแยกจากกันไม่ได้เลยเชียว แม้แต่แม่ของโซอี้ก็เริ่มจะติดใจสตีวี เร แล้วเหมือนกัน”

“ใช่ค่ะ เป็นเรื่องจริงนะค่ะ มันมานั่งตักหนูด้วยละค่ะตอนที่เรารู้สึกกันเมื่อคืนนี้” สตีวี เร พุกกั้วหัวเราะ “แล้วนาล่าก็ไม่ชอบใครเลยนอกจากโซอี้”

“แมวเหรอ ผมไม่ยกจำได้ว่ามีใครอนุญาตให้โซอี้เลี้ยงแมว” จอห์นพูดขึ้น ฉันฟังแล้วอยากจะทำอย่างกับว่านอกจากยายแล้วยังมีใครมีแกใจจะพูดกับฉันอีกในช่วงเดือนที่ผ่านมาแน่เลย!

“คุณเข้าใจผิดแล้วละ คุณเฮฟเฟอร์ ที่เคหาสน์รัตติกาลนี้แมวไปไหนมาไหนโดยอิสระค่ะ พวกมันเลือกเจ้าของเอง ไม่ใช่เราเลือกมัน โซอี้ไม่จำเป็นต้องได้รับอนุญาตเมื่อนาล่าเลือกเธอ” เนเฟอเร็ตพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

จอห์นทำเสียงพืดพืด ซึ่งฉันโล่งอกที่เห็นทุกคนทำท่าไม่ใส่ใจ พระเจ้าหมอนี่ทุเรศจริงๆ

“ดีมีอะไรกันหน่อยดีไหมคะ” เนเฟอเร็ตผายมืออย่างสุภาพไปที่โต๊ะ

“อู๊ย ดาย! ฟังแล้วก็นึกขึ้นได้ว่าลืมคุกกี้ทิ้งไว้ในรถ เมื่อกี้สตีวีเรกับฉันกำลังจะออกไปเอามาอยู่เดียว ดีใจจริงๆที่ได้พบพวกคุณทุกคนนะค่ะ” เธอสวมกอดฉันเร็วๆ ที่หนึ่งแล้วโบกมือลาคนอื่นๆ จากนั้นสตีวีเร กับแม่ของเธอก็หนีจากไป ทั้งฉันไว้ตรงนั้น ทั้งที่ฉันนึกอยากให้ตัวเองไปอยู่ที่ไหนก็ได้ที่ไม่ใช่ตรงนี้

ฉันเกาะติดยายตลอด เอามือตัวเองประสานเข้ากับมือของยายขณะที่เราเดินไปยังโต๊ะบริการเครื่องดื่ม พร้อมกับคิดว่าเรื่องจะง่ายกว่านี้สักแค่ไหน ถ้ามีเพียงยายที่แวะมาเยี่ยมฉัน ฉันแอบมองแม่แวบหนึ่ง คิ้วขมวดนั้นดูจะปรากฏอยู่บนใบหน้าแม่ตลอดเวลา แม่กำลังกวาดตามองไปที่เด็กคนอื่นๆ และแทบไม่เหลียวมองมาทางฉันเลย แล้วจะมาที่นี้ทำไมกัน ฉันอยากตะโกนใส่แม่ *ทำไมต้องทำเหมือนกับจะไยดีหนู...ทำเหมือนจะคิดถึงหนู...แต่กลับแสดงออกอย่างชัดเจนว่าแม่ไม่สนใจหนูเลย*

“ไวน์ไหมคะ ซิลเวีย รัมไหมคะคุณกับคุณนายเฮฟเฟอร์” เนเฟอเร็ตเสนอ

“ขอบคุณค่ะ ขอไวน์แดงก็แล้วกัน” ยายพูด

ริมฝีปากที่เหี่ยวตึงของจอห์นแสดงออกถึงความไม่พอใจ “ไม่ละ เราไม่ดื่ม”

ฉันต้องอาศัยความพยายามชนิดเหน็ดเหนื่อยที่จะไม่กลอกตา เขาไม่ดื่มตั้งแต่เมื่อไรกัน ฉันขอพนันด้วยเงินห้าสิบลดอลลาร์ที่เหลือติดบัญชี

เงินเก็บเลยว่า มีเบียร์แพ็คหกอยู่ในตู้เย็นที่บ้านตอนนี้ และเมื่อก่อนแม่ฉันก็ชอบดื่มไวน์แดงเหมือนยายนี้แหละ ฉันเห็นแม่หรีตาดด้วยความอิจฉาใส่ยายเลยด้วยตอนยายจิบไวน์ชั้นดีที่เนเฟอร์ทรินให้ แต่ *ไม่ละ* พวกเขาไม่ดื่มอย่างน้อยก็ในที่สาธารณะ พวกเขาพอใจอย่าง

“ว่าแต่ที่คุณบอกว่ารอยประทับของโซอี้มีเพิ่มขึ้นนะ เกิดขึ้นเพราะว่าแกทำอะไรพิเศษอย่างนั้นหรือคะ” ยายบีบมือข้างหนึ่งของฉัน “แกบอกฉันว่าแกได้รับแต่งตั้งเป็นหัวหน้ากลุ่มบุตรีแห่งความมืด แต่ไม่ได้เล่าให้ฟังอย่างละเอียดว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร”

ฉันรู้สึกตัวเกร็งขึ้นมาอีกครั้ง ไม่อยากรับมือกับเหตุการณ์ที่จะเกิดตามมาเลยจริงๆ ถ้าแม่ของฉันกับจอห์นได้รู้ว่าเรื่องจริงที่เกิดขึ้นก็คือ หัวหน้าคนเก่าของกลุ่มบุตรีแห่งความมืดได้ร้ายคาถาปลุกเสกวงเวทขึ้นในคืนวันฮาโลวีน (ซึ่งเป็นที่รู้จักกันที่เคทาสร์ตติกาว่าซาห์เวน อันหมายถึงคำคืนที่ผ่านซึ่งกั้นระหว่างโลกของเรากับโลกแห่งวิญญาณบางทีสุด) เธอเรียกวิญญาณแวมไพร์ที่นำกลัวมามากมาจำนวนหนึ่ง แต่แล้วกลับคุมพวกมันไม่อยู่ในจังหวัดเดียวกับที่ฮีทแฟนเก่าที่เป็นมนุษย์ของฉันโซซัดโซเซออกมาตามหาฉัน และฉันก็ไม่อยากให้ใครเอ่ยถึงเรื่องที่มีคนรู้เพียงไม่กี่คน *เลย* ว่าที่ฮีทออกตามหาฉันนั้นเป็นเพราะฉันเพิ่งล้มลงเลือดของเขา เขาถึงหลงฉันอย่างรวดเร็ว อันเป็นสิ่งที่มีมนุษย์เป็นได้อย่างง่ายดายเมื่อพวกเขาต้องพัวพันกับพวกแวมพ์... ต่อให้เป็นนักเรียนเตรียมแวมพ์ก็ตาม สรุปก็คือแอฟโรไดท์หรือหัวหน้ากลุ่มบุตรีแห่งความมืดในตอนนั้นควบคุมวิญญาณเหล่านั้นไม่อยู่และพวกมันก็กำลังจะกินฮีท กินจริงๆ นะ ที่ร้ายไปกว่านั้น... พวกมันยังทำเหมือนกับว่าอยากจะขย้ำพวกเราที่เหลือด้วย ซึ่งก็รวมไปถึงเอริก ไนต์ สุดเท่หรือแวมไพร์หนุ่มที่ฉันพูดได้เต็มปากว่ายังงี้ก็ไม่ใช่แฟน *เก่า* ของฉัน แต่เป็นคนที่คุณคล้ายๆ จะคบอยู่ในช่วงหนึ่งเดือนที่ผ่านมา นี่ เขาจึงเป็น *คนที่เกือบจะเป็น* แฟนของฉัน ยิ่งงี้ก็ตาม ในตอนนั้นฉันต้องทำอะไรสักอย่าง ดังนั้นด้วยความช่วยเหลือจากสติวี เร, เดเมียน และคูแปด ฉันเลยร้ายวงเวทของตัวเอง โดยอาศัยพลังของธาตุทั้งห้า อันได้แก่ ดิน น้ำ ลม ไฟ และดวงวิญญาณ การใช้สัมผัสเชื่อมโยงที่ฉันมีกับธาตุเหล่านั้นทำให้ฉันสามารถขบไล้วิญญาณพวกนั้นกลับไป

ยงที่ได้ก็ตามที่พวกมันเคยอยู่ (หรืออาจจะเคยสิง) เมื่อพวกมันไปแล้ว ฉันก็ได้รอยสักใหม่เหล่านี้มา มันเป็นลวดลายเกลียวคล้ายลูกไม้สีโพลินที่ล้อมกรอบใบหน้าของฉัน...ซึ่งที่ผ่านมาก็ไม่มีนักเรียนเตรียมคนไหนเคยมีมาก่อน และยังมีรอยประทับลวดลายเดียวกันแผ่กระจายไปบนไหล่ทั้งสองข้างของฉัน โดยมีสัญลักษณ์ที่ดูเหมือนตัวอักษรโบราณสุดเท่ อันเป็นสิ่งที่ไม่มีนักเรียนเตรียมหรือแวมป์ตนใดเคยมีแทรกอยู่ในลายด้วย ต่อจากนั้นแอสไพรินก็ถูกเปิดโปงว่าหล่อนเป็นผู้นำที่ห่วยแตกขนาดไหน ทำให้เนเฟอร์ิตปลดหล่อนออก และให้ฉันขึ้นแทนที่ ดังนั้น ตอนนี้ฉันจึงต้องฝึกหัดเพื่อจะเป็นประมุขหญิงของนิคซ์หรือองค์เทวีแวมไพร์ ผู้เป็นตัวแทนแห่งรัตติกาล

และทั้งหมดนี้ไม่มีเรื่องไหนที่แม่กับจอร์นผู้เคร่งศาสนาอย่างรุนแรงและชอบตัดสินผู้อื่นเป็นที่สุดจะเห็นชอบด้วยเลย

“คือว่า มีเรื่องไม่คาดคิดเกิดขึ้นเล็กน้อยนะค่ะ แต่ไหวพริบอันฉับไวกับความกล้าหาญของโซอิกก็ช่วยไม่ให้มีใครบาดเจ็บ และในขณะเดียวกันแกก็ได้สื่อใจถึงสัมผัสเชื่อมโยงพิเศษที่แกได้รับมาเพื่อดึงดูดพลังจากธาตุทั้งห้า” รอยยิ้มของเนเฟอร์ิตบงบอกถึงความภูมิใจและทำให้ฉันรู้สึกถึงกระแสแห่งความสุขที่แล่นปราดไปทั่วร่างเมื่อได้รับการยอมรับจากเธอ “พูดง่าย ๆ ก็คือการมอบรอยสักเป็นสัญลักษณ์ภายนอกแทนความชื่นชมที่แกได้รับจากองค์เทวี”

“สิ่งที่คุณกำลังพูดถือเป็นการดูหมิ่นศาสนา” จอร์นพูดเสียงเครียดเพื่อให้คนฟังรู้ว่าเขาทั้งโกรธทั้งคู่แคลน “คุณกำลังทำให้วิญญาณอันเป็นอมตะของแกตกอยู่ในอันตราย”

เนเฟอร์ิตเหลือบมองเขาด้วยดวงตาสีเขียวเหมือนมอสส์ของเธอ เธอไม่ได้มีสีหน้าโกรธ อันที่จริงออกจะขบขันด้วยซ้ำ

“คุณต้องเป็นสมาชิกอาวุโสในกลุ่มผู้มีศรัทธาแน่”

หน้าอกที่แพบเป็นนอกไก่อของเขาพองขึ้น “อ้อ ใช่ ใช่แล้วละ”

“ถ้าอย่างนั้นเรารับทำความเข้าใจกันเลยดีกว่านะค่ะ คุณแฮฟเฟอร์ ฉันไม่คิดจะแวะไปบ้านคุณ หรือโบสถ์ของคุณ หรือไปลบหลู่ความเชื่อทั้งหลายของคุณ แม้ว่าฉันจะเห็นแย้งกับคุณไม่น้อยก็ตาม ที่นี้ฉันเองก็ไม่ได้คาดหวังให้คุณมานับถือสิ่งเดียวกับฉัน ความจริงแล้ว ฉันไม่คิดแม้กระทั่งจะพยายาม

ชักจูงคุณให้มีความเชื่อแบบเดียวกับฉันด้วยซ้ำ แม้ว่าฉันจะมีใจยึดมั่นในองค์เทวีของฉันอย่างลึกซึ้งไม่เสื่อมคลายสักเพียงไหน ฉะนั้นสิ่งเดียวที่ฉันต้องขอไว้คือ ขอแค่ให้คุณแสดงมารยาทต่อฉันเช่นเดียวกับที่ฉันหยิบยื่นให้คุณไปแล้ว เมื่อคุณอยู่ในบ้านของฉัน คุณก็ต้องเคารพความเชื่อของฉันด้วย”

ดวงตาของจอห์นหริ้เป็นเส้นบางด้วยความมาดร้าย และฉันก็เห็นเขาขบขากรไรกรตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“วิถีชีวิตของคุณทั้งผิดและเป็นบาป” เขาพูดยังดุตัน

“นั่นเป็นคำพูดของชายผู้ซึ่งยอมรับว่าตนบูชาพระผู้เป็นเจ้าของซึ่งประณามความสุข กดผู้หญิงให้รับบทบาทที่ต่ำต้อยแทบไม่ต่างจากเข้ารับใช้และฆ่าแม่พันธุ์ ทั้งที่พวกเธอคือเสาหลักที่ค้ำจุนโบสถ์ของคุณ แถมยังพยายามจะควบคุมผู้ที่นับถือพระองค์โดยอาศัยความรู้สึกผิดและความเกรงกลัวเป็นเครื่องมือ” เนเฟอเร็ตหัวเราะเบาๆ แต่เสียงที่ออกมาไร้แววขบขันและคำเตือนซึ่งมิได้เอื้อนเอ่ยที่แฝงอยู่ในเสียงนั้นก็ทำให้ขนที่ท่อนแขนของฉันลุกชู “จงระวังวิถีที่คุณใช้ตัดสินคนอื่น หรือไม่อย่างนั้นคุณก็มักจะหันกลับไปชำระตัวคุณเองก่อนจะติกว่า”

ใบหน้าของเขาแดงขึ้น จอห์นสุดท้ายใจเข้าและเปิดปากเพื่อจะพูดในสิ่งที่ฉันรู้ว่าต้องเป็นคำเทศนาแยๆ ทำนองว่าความเชื่อของเขาถูกต้องแค่ไหนและความเชื่อของใครอื่นทุกคนผิดมากเพียงใด แต่ยังไม่ทันที่เขาจะได้โต้ตอบ เนเฟอเร็ตก็ชิงพูดเสียก่อน เธอไม่ได้ขึ้นเสียง แต่จู่ๆ เสียงเธอก็ปลิ้นเปี่ยมด้วยอำนาจของประมุขหญิงจนฉันสั่นเทิ้มด้วยความกลัวเกรง แม้ว่าความโกรธเกรี้ยวของเธอจะไม่ได้ถูกส่งตรงมาที่ฉันก็ตาม

“คุณมีทางเลือกสองทาง คุณอาจแวะมาเยือนเคหาสน์รัตติกาลในฐานะแขกผู้ได้รับเชิญ ซึ่งหมายความว่า คุณจะเคารพวิถีทางของเราและเก็บความไม่พอใจตลอดจนคำตัดสินของคุณไว้กับตัว หรือไม่ก็คุณกลับไปโดยไม่กลับมาอีก อย่างเด็ดขาด *ตัดสินใจเสียเดี๋ยวนี้*” ถ้อยคำสองคำสุดท้ายนั้นสาดลงบนผิวของฉันจนฉันต้องบังคับตัวเองไม่ให้สะดุ้ง ฉันสังเกตเห็นว่าแม่กำลังจ้องเนเฟอเร็ตด้วยดวงตาเบิกโตอันว่างเปล่า ใบหน้าของแม่ขาวซีด ขณะที่ใบหน้าของจอห์นมีสีสันตรงกันข้าม ดวงตาของเขาหริ้เล็กและแก้มของเขา

แดงปลั่งแบบไม่น่ามองเลยสักนิด

“ลินดา” เขากัดฟันพูด “ไปกันเถอะ” จากนั้นเขามองมาที่ฉันด้วยความรังเกียจและชิงชังจนฉันต้องก้าวถอยไปก้าวหนึ่ง จริงๆคือฉันก็รู้หรือกว่าเขาไม่ชอบฉัน แต่ไม่เคยรู้มาก่อนว่ามันมากแค่ไหนจนกระทั่งตอนนี้ “เธอน่ะสมควรจะอยู่ที่นี้แล้วละ ฉันกับแม่ของเธอจะไม่กลับมาที่นี่อีก รับผิดชอบตัวเองไปแล้วกัน” เขาหมุนตัวและออกเดินไปทางประตู ส่วนแม่มีท่าทีลังเลที่แรกนั้นฉันนึกว่าแม่อาจจะพูดอะไรดี ๆ ออกมาจริง ๆ ก็ได้ อย่างเช่นว่า แม่ขอโทษแทนเขาด้วย...หรือว่าแม่คิดถึงฉัน...หรือบอกฉันว่าไม่ต้องเป็นห่วง แม่จะกลับมาไม่ว่าเขาจะพูดอย่างไรก็ตาม

“โซอี้ แม่ไม่อยากเชื่อเลยว่าลูกจะหาเรื่องอะไรมาใส่ตัวอีกแล้ว” แม่ส่ายศีรษะ ก่อนจะเดินตามหลังจอห์นออกจากห้องไปเหมือนที่เคยเป็นทุกครั้ง

“โถ หลานรัก ยายเสียใจด้วยจริงๆจ๊ะ” ยายอยู่ตรงนั้น สวมกอดฉันในทันทีและกระซิบให้ความอุ่นใจ “ยายจะกลับมาใหม่ นะ แม่นกน้อยของยาย ยายสัญญา และยายก็ภูมิใจในตัวหลานมาก!” ยายจับไหล่ทั้งสองของฉันและยิ้มให้ฉันผ่านม่านน้ำตา “บรรพบุรุษเผ่าเซอโรกีของเราก็ภูมิใจในตัวหลานเหมือนกัน ยายรู้สึกได้ หลานได้รับพรจากองค์เทวี และหลานก็ได้รับความรักดีจากเพื่อนดี ๆ” ยายเหลือบตาขึ้นมองเนเฟอร์ิตพร้อมกับเสริม “รวมทั้งมีอาจารย์ผู้รอบรู้ด้วย วันหนึ่งหลานอาจจะได้เรียนรู้วิธีที่จะให้อภัยแม่ของหลานก็ได้ แต่จนกว่าจะถึงตอนนั้น จงจำไว้ว่าหลานเป็นลูกสาวในหัวใจของยาย อู-เว-จี อา-เก-ฮู-จา” ยายจูบฉัน “ยายก็ต้องไปแล้วเหมือนกัน ยายขบรตคันเล็กของหลานมาที่นี่ และจะทิ้งมันไว้ให้หลานใช้ ฉะนั้นยายต้องกลับไปกับพวกเขาจ๊ะ” ยายยื่นกุญแจรถเต่าแก่ก็ให้ฉัน “แต่จำไว้เสมอนะว่ายายรักหลาน นกน้อยโซอี้”

“หนูก็รักยายเหมือนกันจ๊ะ ยายจ๋า” ฉันพูดและจูบยายตอบ ฉันกอดยายแน่นพร้อมกับสุดหายใจเอากลิ่นของยายเข้าไปเต็มทีราวกับว่าฉันสามารถกักเก็บยายไว้ในปอดได้ แล้วเดือนถัดไปก็ค่อยหายใจเอายายออกมาทีละน้อยเวลาที่ฉันคิดถึงท่าน

“ลาก่อนจ๊ะ หลานรัก มีโอกาสก็โทร.หายายนะจ๊ะ” ยายจูบฉันอีกครั้ง

แล้วจึงจากไป

ฉันมองยายเดินจากไป โดยไม่รู้เลยว่าตัวเองกำลังร้องไห้จนกระทั่งรู้สึกถึงน้ำตาที่หยดจากใบหน้าไปตามลำคอ ฉันลืมนึกเสียสนิทว่าเนเฟอเร็ตยังยืนอยู่ข้างๆ จึงสะดุ้งด้วยความประหลาดใจเล็กน้อยเมื่อเธอส่งกระดาษทิชชูให้ฉัน

“เรื่องเมื่อกี้ก็รู้สึกเสียใจด้วยนะ โซอี้” เธอพูดอย่างสงบนิ่ง

“หนูไม่เสียใจหรอกค่ะ” ฉันสูบน้ำมูกและเช็ดหน้าก่อนจะมองเธอ

“ขอบคุณนะคะครูที่ช่วยประจันหน้ากับเขาให้”

“ครูไม่ได้ตั้งใจจะทำให้แม่เธอต้องไปหรอกนะ”

“ครูไม่ได้ทำหรอกค่ะ แม่เลือกที่จะตามเขาไป เหมือนกับที่แม่ทำมาตลอดสามปีที่ผ่านมา” ฉันรู้สึกถึงน้ำตาอุ่นๆ ที่ไหลรินขึ้นมาในลำคอ และรีบพูดเพื่อจะไล่มันไป “ก่อนหน้านี้แม่ไม่ได้เป็นแบบนี้เลย มันจึงง่า หนูรู้ค่ะ แต่หนูก็เฝ้าหวังให้แม่กลับไปเป็นเหมือนอย่างที่แม่เคยเป็น แต่มันไม่เป็นอย่างที่หวังหรอกนะค่ะ มันเหมือนกับว่าเขาฆ่าแม่หนูตายไปแล้วและเอาคนแปลกหน้ามาอยู่ในร่างของแม่แทน”

เนเฟอเร็ตยกแขนข้างหนึ่งขึ้นโอบฉัน “ครูชอบที่ยายของเธอพูดนะ... ว่าสักวันหนึ่งเธออาจจะค้นพบว่าตัวเองสามารถกักยให้แม่ก็เป็นได้”

ฉันจ้องมองประตูที่พวกเขาทิ้งสามเพ็งเดินลับตาไป “วันนั้นคงยังอีกไกลค่ะ”

เนเฟอเร็ตบิบไปไหล่ฉันเป็นเชิงเห็นใจ

ฉันเงยหน้าขึ้นมองเธอ ตีใจเหลือเกินที่เธออยู่ตรงนั้นกับฉัน และฉันก็นึกหวัง...หวังเป็นครั้งที่นับไม่ถ้วน...ว่าอยากให้เป็นแม่ของฉันจริงๆ จากนั้นก็นึกถึงสิ่งที่เธอเคยบอกฉันเมื่อเกือบหนึ่งเดือนที่ผ่านมา ว่าแม่ของเธอตายไปตั้งแต่เธอยังเป็นเด็กหญิงตัวเล็กๆ และพ่อก็ทำร้ายเธอ ทั้งทางร่างกายและจิตใจ จนกระทั่งเธอได้รับการช่วยชีวิตไว้ด้วยการถูกประทุบตรา

“ครูเคยให้อภัยพ่อของครูไหมคะ” ฉันถามอย่างไม่แน่ใจ

เนเฟอเร็ตมองลงมาที่ฉันและกะพริบตาหลายครั้ง รวากับค่อยๆ หวนกลับมาจากความทรงจำที่น่าพาเธอไปไกลแสนไกล “ไม่จ๊ะ ไม่เคย ครูไม่เคยให้อภัยเขาสักครั้งเลย แต่ตอนนี้ถ้าครูคิดถึงเขา ครูจะรู้สึกเหมือนกำลังนึกถึง

ชีวิตคนอื่นมากกว่า สิ่งต่างๆที่เขาทำกับครูคือสิ่งที่เขาทำกับเด็กที่เป็นมนุษย์คนหนึ่ง ไม่ใช่กับประมุขหญิงและแวมไพร์ และสำหรับประมุขหญิงและแวมไพร์แล้ว เขาก็เหมือนมนุษย์ส่วนใหญ่ คือไม่มีความสำคัญอะไรเลย”

ถ้อยคำของเธอฟังดูเกรงกลัวและมั่นใจ แต่เมื่อฉันมองเข้าไปในกันบังของดวงตาสีเขียวคู่นั้น ฉันมองเห็นอะไรบางอย่างที่เป็นอดีต เจ็บปวด และไม่ได้ถูกลืมเลือนไปอย่างแน่นอนแวบขึ้นมา ซึ่งพอเห็นแล้วก็รู้สึกสงสัยว่า เธอซื่อสัตย์กับตัวเองมากแค่ไหน...

๒

อันตรายโล่งใจ อย่างบอกไม่ถูกเมื่อเนเฟอเร็ตบอกว่าฉันไม่จำเป็นต้องอยู่ในห้องโถงรับรองอีกต่อไปก็ได้ เพราะหลังเกิดเหตุกับครอบครัวของฉัน ฉันก็รู้สึกเหมือนว่าทุกคนต่างจ้องมองฉันอยู่ เพราะฉันมันเป็นเด็กสาวผู้มีรอยประทับประหลาด และมีครอบครัวที่เป็นเหมือนฝันร้าย ฉันเลือกเส้นทางสั้นที่สุดที่จะพาฉันออกจากห้องโถงรับรอง อันเป็นทางที่ต้องผ่านสนามฝึกเล็กรักที่สามารถมองเห็นได้จากหน้าต่างของห้องอาหาร

เวลาล่วงเลยเที่ยงคืนมาเล็กน้อย ซึ่งก็...ใช่...มันเป็นเวลาที่ผิดปกติอย่างยิ่งสำหรับการเปิดโรงเรียนต้อนรับผู้ปกครอง แต่โรงเรียนเราเริ่มสอนคาบแรกในเวลาสองทุ่มและเลิกสอนตอนตีสาม หากมองผิวเผินมันก็ดูเหมาะสมอยู่ที่จะเริ่มเวลานัดพบผู้ปกครองตอนสองทุ่ม หรือก่อนเข้าเรียนสักหนึ่งชั่วโมงหรือประมาณนั้น แต่เนเฟอเร็ตเคยอธิบายให้ฉันฟังว่า สาเหตุสำคัญก็คือเพื่อให้พ่อแม่ทั้งหลายยอมรับการวิวัฒน์ของลูกตัวเอง รวมทั้งเข้าใจว่ากลางวันกับกลางคืนของพวกเขาจะกลับกันไปตลอดกาล ฉันคิดเอาเองว่าอีกเหตุผลหนึ่งในการนัดเวลาที่ไม่น่าสะดวกเช่นนี้ก็คือ มันทำให้พ่อแม่หลายๆคนมีข้ออ้างว่าทำไมจึงไม่มา โดยไม่ต้องบอกลูกของพวกเขาตรงๆว่านี่ ฉันไม่อยากจะยุ่งเกี่ยวอะไรกับแกอีกแล้วนะเพราะตอนนี้แกกลายเป็นปีศาจดุเดือดไปแล้ว

น่าเสียดายที่พ่อแม่ของฉันไม่ทำแบบนั้นบ้าง

ฉันถอนหายใจและชะลอฝีเท้าเดินไปตามทางอันคดเคี้ยวเส้นหนึ่งที

ตัดผ่านสนามแบบไม่รีบร้อน คืบนี้เป็นคำคืบหนึ่งในเดือนพฤศจิกายนที่
อากาศปลอดโปร่งและเย็นสบาย ดวงจันทร์ขึ้นเกือบเต็มดวง และแสงสีเงิน
กระจางตาของมันก็ตัดกับตะเกียงก๊าซโบราณที่ทำให้สนามสว่างไปด้วยแสง
เรื่อสีเหลืองนวล ฉันได้ยินเสียงน้ำพุที่อยู่ตรงกลางสวน ก็เลยเปลี่ยนเส้นทาง
ในทันใดเพื่อจะมุ่งหน้าไปหามัน บางทีเสียงน้ำไหลเย็นอาจช่วยให้ระดับ
ความเครียดของฉันลดลง...และช่วยให้ฉันลืมได้

พอเลี้ยวตรงทางโค้งที่นำทางไปยังน้ำพุ ฉันก็เดินช้าลงและฝันเพื่อ
เล็กน้อยถึงชายหนุ่มที่เกือบจะเป็นแฟนคนใหม่ของฉัน เอริกผู้หล่อมหมดจด
เขาไม่อยู่โรงเรียนเพราะต้องไปร่วมการแข่งขันท่องเที่ยวของเซกสเปียร์
ที่จัดขึ้นทุกปี แน่หนอนว่าเขาชนะการประกวดที่โรงเรียนของเราแล้วและสามารถ
ก้าวสู่การแข่งขันระดับนานาชาติของกลุ่มโรงเรียนเคหาสน์รัตติกาลได้อย่าง
สบายๆ วันนี้เป็นวันพฤหัสบดีซึ่งเขาเองก็เพิ่งจากไปเมื่อวันจันทร์ที่ผ่านมา แต่
ฉันก็คิดถึงเขาเจียนคลั่งและแทบจะทรอให้ถึงวันอาทิตย์ซึ่งควรจะเป็นวันกลับ
ของเขาไม่ไหว เอริกเป็นหนุ่มเนื้อหอมที่สุดในโรงเรียนของเรา ให้ตายเถอะ
เอริก ไนต์ อาจจะเป็นหนุ่มเนื้อหอมที่สุดของทุกโรงเรียนก็ได้ เขาตัวสูง ผิว
สีเข้ม และหล่อเหลา...เหมือนกับดารานางยุคเก่า (โดยไม่มีแนวโน้มจะเป็น
เกย์แอบแฝง) แถมเขายังเป็นคนมีพรสวรรค์เหลือเชื่ออีกด้วย ไม่ช้าเขาจะต้อง
ได้เทียบชั้นกับแวมพ์ที่เป็นดารานางคนอื่น ๆ อย่างแมทริว แมคคอกนาเฮย์,
เจมส์ ฟรานโก, เจค จิลเลนฮาล และฮิวท์ แจ็คแมน (ซึ่งหล่อระเบิดเลย
เมื่อเทียบกับชายสูงวัยทั่วไป) แน่หนอน ยิ่งไปกว่านั้น เอริกยังเป็นคนดีแสนดี...
ซึ่งมีแต่จะเพิ่มเสน่ห์ให้เขามากขึ้นไปอีก

ฉันจะยอมรับก็แล้วกันว่ากำลังหลงเพื่อไปกับภาพฝันที่เอริกเป็น
ทริสตัน^{*} ส่วนฉันเป็นอีโซลเดอ (เพียงแต่นิยายรักซาบซึ้งตรึงใจของเราจะ
จบลงอย่างสวยงาม) เลยไม่ทันได้สังเกตว่ามีใครอื่นอยู่ในสวน จนกระทั่ง
ถูกเสียงเอะอะของผู้ชายคนหนึ่งทำให้ตกใจอันเนื่องมาจากความโหดร้าย
และไม่รีนุ้ในน้ำเสียงนั้น

^{*}Tristan and Isolde นวนิยายรักในยุคกลาง เป็นโศกนาฏกรรมความรักระหว่างอัศวินทริสตัน
กับเจ้าหญิงอีโซลเดอ

“แกมันดีแต่ทำตัวน่าผิดหวัง แอโพรไดท์!”

ฉันตัวแข็งทื่อ แอโพรไดท์หรือ

“แค่ที่แกถูกประทับรอยซึ่งก็หมายความว่าแกจะเข้าเรียนที่เซทัมฮอลล์^๒ ไม่ได้หนักก็แปปอยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากที่ฉันทุ่มเททำทุกอย่างเพื่อให้แน่ใจว่าแกต้องได้เข้าเรียนที่นั่น” ผู้หญิงคนหนึ่งพูดด้วยส้อมเสียงเย็นชาทางเห็น

“คุณแม่คะ หนูรู้ค่ะ หนูบอกแล้วไงคะว่าหนูเสียใจ”

ใช่ ฉันควรไปจากตรงนี้ ฉันควรหันหลังกลับและรีบเดินออกจากสนามไปเสียๆ แอโพรไดท์อาจเป็นคนี่ฉันชอบน้อยที่สุดในโรงเรียนก็จริง และอันที่จริงแอโพรไดท์อาจเป็นคนี่ฉันชอบน้อยที่สุดในทุกที่ไม่ว่าจะเป็นที่ไหน แต่การตั้งใจแอบฟังบทสนทนาที่เห็นอยู่ว่าเป็นเหตุการณ์เกี่ยวกับพ่อแม่ของหล่อนซึ่งแสนจะเลวร้ายก็ยิ่งถือเป็นเรื่องผิด ผิด ผิด สถานเดียว

ฉันจึงย่องออกจากทางเดินไปยังที่ซึ่งฉันสามารถซ่อนตัวได้ง่ายขึ้นตรงหลังพุ่มไม้แต่งสวนกอใหญ่และมีมุมเหมาะๆ สำหรับมองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แอโพรไดท์ที่นั่งอยู่บนม้านั่งหินตัวที่ติดกับน้ำพุที่สุด พ่อแม่ของหล่อนยืนอยู่ข้างหน้าหล่อน เอ้อ แม่ของหล่อนนะ ยืน ส่วนพ่อกำลังเดินไปเดินมา

ให้ตายเถอะ พ่อแม่หล่อนเป็นคนหน้าตาดีจริงๆ คนพ่อก็มีรูปร่างสูงและหล่อเหลา เป็นผู้ชายประเภทที่ดูแลรูปร่าง ใส่ใจทรงผม และมีฟันสวยเอามากๆ เขาสวมชุดสูทสีเข้มราคาแพงहुฉี แถมหน้าตาก็ดูคึกคักแบบบอกไม่ถูก ฉันว่าฉันต้องเคยเห็นเขาในทีวีหรือที่ไหนมาก่อนแน่ๆ ส่วนคุณแม่ก็สวยเฉียบ คือแอโพรไดท์นี่ผมสลิปลอนด์และดูดีไม่มีที่ติ แม่ของหล่อนก็คือหล่อนในแบบที่แต่งกายหรู ดูเนี้ยบ และสูงวัยกว่า เลือหนาวที่สวมก็เป็นผ้าแคชเมียร์อย่างไม่ต้องสงสัย และสร้อยมุกนั้นก็ทั้งยาวและเป็นของแท้ด้วย ทุกครั้งที่เธอทำมือทำไม้ออกท่าทาง เพชรรูปหยดน้ำเม็ดเมื่อเริ่มบนนิ้วก็จะส่องประกายวูบวาบซึ่งดูเย็นเยือกและงามจับจิบจับใจเหมือนน้ำเสียงของเธอ

“แกลืมนไปแล้วหรือว่าพ่อของแกเป็นนายกเทศมนตรีแห่งทัลซา” แม่

^๒ Chatham Hall โรงเรียนประจำหญิงล้วนชื่อดังในรัฐเวอร์จิเนีย

แอฟโรไดที่กระแทกเสียงอย่างดุตัน

“เปล่านั้น หนูไม่ลืมอยู่แล้วค่ะ คุณแม่”

แม่ของหล่อนทำราวกับไม่ได้ยินที่ลูกสาวพูด “แค่นี้ฉันต้องคอยหาข้อแก้ตัวที่นำพามาทำไมแกถึงมาอยู่ที่นี่แทนที่จะไปอยู่ฝั่งตะวันออกเพื่อเตรียมตัวเข้าฮาร์วาร์ดก็ยากพออยู่แล้วนะ ดีที่พวกฉันเปลอบใจตัวเองด้วยข้อเท็จจริงที่ว่า แวมไพร์นั้นหาเงิน อำนวย และความสำเร็จได้ และเราก็คาดหวังว่าแกจะเด่นดังได้ใน...” เธอหยุดพูดและทำหน้าที่ด้วยใจที่ไม่พอใจ “...แหล่งชุมนุมที่ออกจะไม่ธรรมดาดี แต่เรากลับรู้มาว่าแกไม่ได้เป็นหัวหน้ากลุ่มบุตรแห่งความมืดอีกต่อไปแล้ว หน้าที่ยังถูกปลดจากการฝึกหัดเป็นประมุขหญิงอีก ซึ่งก็ทำให้แกไม่ได้แตกต่างอะไรจากพวกไม่เอาไหนคนอื่น ๆ ในโรงเรียนกระจอกนี้” แม่ของแอฟโรไดที่ชะงักไปนิดหนึ่ง ราวกับเธอจำเป็นต้องควบคุมอารมณ์ตัวเองก่อนจะพูดต่อ เมื่อเธอพูดอีกครั้ง ฉันก็ต้องเงี่ยหูฟังเสียงกระซิบลอดไรฟันนั้น “ฉันรับพฤติกรรมของแกไม่ได้จริงๆ”

“แกทำให้เราผิดหวังตามเคย” พ่อของหล่อนพูดซ้ำ

“ก็พูดไปทีหนึ่งแล้วนี่คะ คุณพ่อ” แอฟโรไดที่พูดด้วยน้ำเสียงอวดเก่งตามปกติของเจ้าตัว

ด้วยท่วงท่าดูเฉียดกับผู้ที่ปราบดาเข้าฉก แม่ของแอฟโรไดที่ตบคาดเข้าที่หน้าของหล่อน ตบแรงเสียงจนเสียงผิวเนื้อที่กระทบกันทำฉันสะดุ้งพร้อมกับนิ้วหน้า ฉันนึกว่าแอฟโรไดที่จู่จะลุกพรวดขึ้นจากม้านั่งและตรงเข้าบีบคอแม่หล่อนเสียแล้ว (ก็แหม...เราไม่ได้เรียกหล่อนว่าแม่มดอเวจีโดยไม่มีเหตุผลนี่) แต่หล่อนก็ไม่ได้ทำ หล่อนได้แต่กัดฝ่ามือแนบแก้มข้างนั้นและก้มศีรษะลง

“อย่าร้องไห้ นะ ฉันเคยบอกแกแล้ว น้ำตานะหมายถึงความอ่อนแออย่างน้อยที่สุดก็ทำเรื่องนี้ให้มันถูกต้องสักเรื่องหนึ่งเถอะและจงอย่าร้องไห้”

แม่ของหล่อนกระซิบเสียง

แอฟโรไดที่ค่อยๆ เงยศีรษะขึ้นมาและเอามือออกจากแก้ม “หนูไม่ได้ตั้งใจจะทำให้คุณแม่ผิดหวังนะคะ หนูเสียใจจริงๆ ค่ะ”

“แค่พูดว่าแกเสียใจมันแก้ไขอะไรไม่ได้หรอกนะ” แม่ของหล่อนพูด

“สิ่งที่พวกฉันอยากจะรู้ก็คือ แกจะทำอะไรต่อไปเพื่อเอาตำแหน่งของแกกลับ

คืนมา”

ฉันกลืนหายใจอยู่ในเงามืด

“หนู-หนูทำอะไรกับเรื่องนี้ไม่ได้หรอกค่ะ” แอโพรไดที่ตอบ น้ำเสียง
ลึนท้วงและฟังดูเยาวยิ่งขึ้นมาโดยพลัน “หนูทำพลาดไป เนเฟอเร็ตจับได้ เธอ
เอาตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มบุตรีแห่งความมิดไปจากหนูและยกมันให้คนอื่นแล้ว
หนูว่าเธออาจกำลังคิดด้วยซ้ำว่าจะย้ายหนูไปอยู่เคหาสน์รัตติกาลที่เมืองอื่น”

“เรื่องนั้นพวกฉันรู้แล้ว!” แม่ของหล่อนขึ้นเสียงและเปล่งวาทะขัดถ้อย
ขัดคำจนเหมือนกับมันสกัดมาจากน้ำแข็ง “เราคุยกับเนเฟอเร็ตแล้วก่อนจะ
มาเจอแก หล่อนกำลังจะย้ายแกไปอยู่โรงเรียนอื่น แต่พวกฉันขอร้องไว้ แก
จะได้อยู่โรงเรียนนี้ต่อไป แล้วเรายังพยายามบอกเหตุผลให้หล่อนคืนตำแหน่ง
ให้แกหลังจากที่อาจจะคุมความประพฤติหรือกักตัวแกหลังเลิกเรียนสักช่วงหนึ่ง
ก็ได้”

“โอ้ คุณแม่ ไม่จริงใช่ไหมคะ”

แอโพรไดที่ทำลุ่มเสียดแทงมาก ซึ่งฉันคงตำหนิหล่อนไม่ได้ ฉันก็
ได้แต่เดาละนะว่าพ่อแม่ผู้สร้างทำเป็นเสนาบดีที่ไร้ความรู้สึกนี้จะสร้างความ
ประทับใจในสายตาประมุขหญิงของเราอย่างไร ถ้าแอโพรไดที่มีโอกาสอัน
น้อยนิดที่จะได้ใจเนเฟอเร็ตกลับคืนมา พ่อแม่ผู้นำชนลูกของหล่อนก็อาจ
ทำลายโอกาสนั้นจนป็นไปแล้ว

“จริงแท้แน่นอนเสียวละ! แกคิดว่าพวกฉันจะนั่งเฉยดูแกทำลายอนาคต
ตัวเองด้วยการกลายเป็นแวมไพร์ไร้อันดับในเคหาสน์รัตติกาลต่างถิ่นที่ไม่ได้
มีอะไรโดดเด่นได้หรือยัง” แม่ของหล่อนพูด

“มากกว่าที่แกทำลายไปแล้วนะ” พ่อของหล่อนเสริม

“แต่เรื่องมันไม่ได้ขึ้นอยู่กับการที่หนูจะถูกโรงเรียนคุมความประพฤติ
อะไรแบบนั้นเลยนะคะ” แอโพรไดที่บอก เห็นชัดว่าหล่อนกำลังพยายามจะ
ควบคุมความรู้สึกอัดอั้นของตัวเองและอธิบายเหตุผลให้พ่อแม่ฟัง “หนูทำ
พลาดไปแล้ว ครั้งใหญ่ด้วย เรื่องนั้นก็แยะพออยู่แล้ว แต่ที่นี่มีเด็กสาวคนหนึ่ง
ซึ่งมีพลังแกร่งกล้ากว่าหนู ต่อให้เนเฟอเร็ตหายโกรธหนูแล้ว เธอก็คงไม่คืน
กลุ่มบุตรีแห่งความมิดให้หนูอยู่ดี” จากนั้นแอโพรไดที่ก็พูดบางอย่างซึ่งทำให้

ฉันตกใจสุดขีด “เด็กสาวคนนั้นเป็นผู้นำที่ดีกว่าหนู หนูรู้ข้อนั้นในคืนซาห์เวน เธอสมควรได้เป็นหัวหน้ากลุ่มบุตรแห่งความมืด หนูนะไม่”

พระเจ้าช่วย นี่ขุมนรกกกลายเป็นน้ำแข็งไปแล้วหรือไร

แม่ของแอฟโรใดที่ก้าวไปใกล้หล่อนอีกก้าวหนึ่งซึ่งฉันเองก็สะดุ้งไปพร้อมกับหล่อนด้วย หล่อนจะต้องโดนฝ่ามืออีกครั้งแน่ๆ ทว่าแม่ของหล่อนก็ไม่ได้ตบ แต่กลับโน้มตัวต่ำเพื่อให้ใบหน้างดงามของตนได้พุ่งตรงไปที่ใบหน้าของลูกสาว จากจุดที่ฉันยืนอยู่ ทั้งสองดูเหมือนกันมากจนน่ากลัว

“อย่าได้พูดอีก เชื่อว่ามีใครสมควรจะได้รับอะไรมากไปกว่าแก แกเป็นลูกสาวฉัน และแกก็สมควรจะได้รับสิ่งที่ดีที่สุดเสมอ” แล้วเธอก็ยึดตัวตรงอีกครั้งพร้อมทั้งเอามือเสยเรือนผมสวยไว้ที่ตักของตน ทั้งที่ฉันค่อนข้างมั่นใจว่า มันคงไม่กล้ากระดิกให้เสียทรงอยู่แล้ว “ฉันสองคนไม่สามารถเกลี้ยกล่อมให้เนเฟอเร็ตคืนตำแหน่งให้แก่ได้ เพราะฉะนั้นแกจะต้องไปโน้มน้าวหล่อนเอง”

“แต่แม่คะ หนูบอกแม่แล้วนี่คะว่า...” หล่อนเอ่ย แต่ถูกพ่อตัดบทเสียก่อน

“ถ้าแกเชื่อเด็กใหม่นั้นไปให้พ้นทาง เนเฟอเร็ตอาจจะอยากคืนตำแหน่งให้แกมากขึ้นก็ได้”

โอย ตายละ “เด็กใหม่นั้น” คือฉันนี่เอง

“ทำให้มันเสียชื่อ หาเรื่องให้มันทำอะไรพลาด แล้วก็ต้องทำทุกอย่างให้แน่ใจด้วยว่าคนอื่นเป็นคนไปฟ้องเนเฟอเร็ต ไม่ใช่แก แบบนั้นจะดูดีกว่า” แม่ของหล่อนพูดหน้าตาเฉย เหมือนเธอกำลังพูดเรื่องซุตที่แอฟโรใดที่ควรสวมในวันพรุ่งนี้ ไม่ใช่เรื่องการวางแผนกลั่นแกล้งฉัน พระเจ้า นี่แหละแม่มดอเวจีละ!

“แล้วก็ระวังตัวเองด้วย อย่าให้ใครมาตำหนิพฤติกรรมของแกได้เสีย บางทีแกน่าจะเต็มใจบอกเล่าภาพนิมิตของแกให้ใครๆ รู้มากยิ่งขึ้น อย่างน้อยก็สักช่วงหนึ่ง” พ่อของหล่อนพูด

“แต่พ่อเป็นคนบอกหนูมาตั้งหลายปีไม่ใช่หรือคะว่าให้พยายามเก็บภาพนิมิตพวกนั้นไว้กับตัว บอกว่ามันเป็นที่มาของอำนาจ”

ฉันแทบไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่ตัวเองกำลังได้ยินเลย! หนึ่งเดือนก่อนหน้านี้

เดเมียนบอกฉันว่าเด็กหลายคนคิดว่าแอฟโรไดท์ที่กำลังพยายามปกปิดภาพนิมิตบางอย่างของเจ้าตัวไม่ให้เนเฟอเร็ตรู้ แต่พวกเขาคิดว่าคงเป็นเพราะหล่อนเกลียดมนุษย์ และภาพนิมิตของแอฟโรไดท์ก็ล้วนเป็นโศกนาฏกรรมในอนาคต ซึ่งจะต้องมีคนตาย เมื่อหล่อนบอกเล่าภาพนิมิตของตัวเองให้เนเฟอเร็ตฟัง ประมุขหญิงจะสามารถหยุดยั้งเหตุการณ์เลวร้ายไม่ให้เกิดขึ้นและช่วยชีวิตใครต่อใครได้เกือบทุกครั้ง ดังนั้นการที่แอฟโรไดท์ตั้งใจเก็บภาพนิมิตไว้กับตัวจึงเป็นหนึ่งในหลาย ๆ สิ่งที่ทำให้ฉันตัดสินใจว่า ฉันต้องขึ้นรับตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มบุตรแห่งความมืดแทนหล่อน ฉันไม่ใช่พวกกระหายอำนาจ ฉันไม่อยากจะตำแหน่งนั้นเลยจริงๆ ให้ตายสิ ฉันยังไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าจะทำอย่างไรกับมันดี ฉันรู้แต่ว่าแอฟโรไดท์คือตัวปัญหา และฉันต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อหยุดยั้งหล่อน แต่ตอนนี้ฉันกลับมาได้ยินว่าที่หล่อนทำเรื่องบ้าบอบบางอย่างลงไปมันเป็นเพราะว่าหล่อนยอมให้พ่อแม่ผู้มีความซิงซิงคอยบงการ! ที่จริงพ่อแม่หล่อนยังคิดด้วยว่ามันไม่ใช่เรื่องเสียหายที่จะอุบข้อมูลที่อาจช่วยชีวิตใครๆ ได้เอาไว้ ทั้งที่พ่อของหล่อนเป็นนายกเทศมนตรีแห่งเมืองทัลซาแท้ๆ! (มิน่าล่ะเขาถึงหน้าตาคุณๆ) มันชอบกลเสียจนทำเอาฉันปวดหัวไปหมด

“ภาพนิมิตไม่ใช่ที่มาของอำนาจแก่สักหน่อย!” พ่อของหล่อนพูดขึ้น “แกไม่เคยฟังเลยหรือไงนะ ฉันบอกว่าภาพนิมิตของแกน่าจะสามารรถเอามาใช้เพื่อเรียกอำนาจให้แกได้ เพราะอย่างไรเสียข้อมูลก็คืออำนาจเสมอ ที่มาของภาพนิมิตของแกก็คือการวิวัฒนาการที่เกิดขึ้นภายในร่างกายของแก มันเป็นเรื่องของพันธุกรรม ก็เท่านั้นเอง”

“มันควรจะเป็นของขวัญที่องค์เทวีประทานให้เรามากกว่านะคะ” แอฟโรไดท์ที่พูดเสียงอ่อย

แม่หล่อนหัวเราะเสียงเย็น “อย่างเง่าไปหน่อยเลย ถ้ามีอะไรอย่างเหวี่ยงนั้นจริงๆ เขาจะประทานอำนาจให้แกทำไม ในเมื่อแกก็เป็นแค่เด็กเง่าคนหนึ่ง เด็กที่ติดจะทำผิดพลาด อย่างเรื่องบ้าบิ่นไร้สาระครั้งล่าสุดของแกก็ได้พิสูจน์อีกหนหนึ่งแล้ว ฉะนั้นหัดรู้จักฉลาดเสียบ้างเถอะ แอฟโรไดท์ที่ใช้ภาพนิมิตของแกเรียกความนิยมชมชอบกลับมา แต่จงทำแบบเจียมตัว แกต้องทำให้เนเฟอเร็ตเชื่อว่าแกเสียใจ”

ฉันแทบไม่ได้ยินแอฟโรไดที่กระซิบว่า “หนูเสียใจ...”

“หวังว่าเดือนถัดไปเราจะได้ข่าวที่ดีกว่านี้หลายเท่านะ”

“คะ คุณแม่”

“ดี ทีนี้ก็พาดันสองคนเดินกลับไปห้องโถงรับรองได้แล้ว เราจะได้ไปรวมกลุ่มกับคนอื่น ๆ”

“หนูขออยู่ตรงนี้อีกสักพักจะได้ไหมคะ หนูรู้สึกไม่ค่อยดีเลยจริงๆ”

“ไม่มีทาง ไม่งั้นคนอื่นเขาจะมองยังไง” แม่ของหล่อนพูด “สงบสติอารมณ์ซะ แกต้องพาเรากลับไปห้องโถงและต้องวางท่าสง่างามเดี๋ยวนี้”

แอฟโรไดที่ลุกจากม้านั่งช้าๆ หัวใจของฉันเต้นแรงจนฉันนึกหวั่นว่ามันจะเปิดเผยตัวฉันเสียแล้ว ฉันรีบเดินกลับไปตามทางเท้าจนกระทั่งมาถึงแยกที่จะพาฉันออกไปสู่สนาม จากนั้นก็แทบจะวิ่งออกจากสวนไป

ฉันนึกถึงสิ่งที่ได้แอบฟังไปจนตลอดทางกลับหอพัก ฉันเชื่อว่าตัวเองมีพ่อแม่ที่เลวร้าย แต่พวกเขาาก็กลายเป็นพ่อกับแม่ในซีตคอมเรื่อง *เดอะเบรคดาวน์* ไปเลย (อ้าว ฉันก็ดูรายการที่เอามาฉายใหม่ของเคเบิลทีวีของนิคเกอร์โลเดียนเหมือนคนอื่น ๆ นะแหละ) เมื่อเทียบกับพ่อแม่ผู้บ้าอำนาจและน่ารังเกียจของแอฟโรไดที่ ต่อให้ฉันไม่อยากจะยอมรับสักแค่ไหน แต่สิ่งที่ฉันได้เห็นในคืนนี้ก็ทำให้ฉันเข้าใจเหตุผลที่แอฟโรไดที่ทำตัวอย่างที่หล่อนเป็น คือถ้าฉันไม่มียายเรดเบิร์ตมากอดรักและให้กำลังใจแล้วก็ช่วยให้อันกล้าแกร่งในช่วงสามปีที่ผ่านมานี้ฉันจะเป็นอย่างไรนะ และนั่นก็เป็นอีกเรื่องไปเลยเหมือนกัน แม่ของฉันเคยทำตัวปกติมาตลอด แน่ละ แม่เคยเครียดจัดและทำงานหนักมาก แต่แม่ก็ทำตัวปกติในช่วงสิบสามปีแรกของชีวิตที่เกือบจะครบสิบเจ็ดปีเต็มของฉัน จนกระทั่งแม่ได้แต่งงานกับจอห์นนี่แหละแม่ถึงเปลี่ยนไป เพราะฉะนั้นฉันจึงถึงว่ามีทั้งแม่ที่ดีและยายที่สุวิเศษ ถ้าสมมติฉันไม่มีละ ถ้าสมมติว่าสิ่งเดียวที่ฉันเคยรู้จักคือสิ่งที่มันเป็นมาตลอดสามปีที่ผ่านมา... หรือการที่ฉันเป็นคนนอกที่ไม่มีใครต้องการในครอบครัวตัวเองละ

ฉันอาจกลายเป็นเหมือนแอฟโรไดที่ก็ได้ และก็อาจจะยังปล่อยให้พ่อแม่แบ่งการชีวิตต่อไปด้วยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าฉันจะต้องดีพอ ทำให้พวกเขาภูมิใจได้มากพอ เพื่อที่สักวันหนึ่งพวกเขาจะได้รักฉันจริงๆ

พี. ซี. แคสท์ และคริสติน แคสท์

มันทำให้ฉันมองแอฟริกาได้ในมุมมองที่ต่างไปโดยสิ้นเชิง ซึ่งฉันไม่ได้
รู้สึกตื่นเต้นกับมันนักหรอกนะ